

כל הגט פרק שלישי גיטין

כו.

עין משפט
נר מצוה

י"א א ב מ"י פ"ג מהל'
גירושין הלכה ט סמג
ע"ש נ טו"ע אה"ע כ"י
קלג סעיף ד'
ג (טו"ע חו"מ סימן סה
סעי' ד')
כ ד מ"י פ"ח מהלכות
אזכרה הל' יג סמג
ע"ש נ טו"ע חו"מ
סימן סה סעיף י'
כא ה מ"י סה הל' ו סמג
ס"ט טו"ע אה"ע
סימן קנג:

גליון הש"ס

גמ' וא"ל ר"ח לרבה.
יבמות דף ס"א ע"ב: שם
נפק דק ואשכח. ע"י
חו"ט פ"ב דלכות מ"ט
ד"ה לאו:

מוסף רש"י

דייחוקי. זולת שני
מקצ' ולשון דייחוקי דל
מקצ' זולת מקצ' דלכתי
נפק דק ואשכח. ע"י
חו"ט פ"ב דלכות מ"ט
ד"ה לאו:
דייחוקי. זולת שני
מקצ' ולשון דייחוקי דל
מקצ' זולת מקצ' דלכתי
נפק דק ואשכח. ע"י
חו"ט פ"ב דלכות מ"ט
ד"ה לאו:
דייחוקי. זולת שני
מקצ' ולשון דייחוקי דל
מקצ' זולת מקצ' דלכתי
נפק דק ואשכח. ע"י
חו"ט פ"ב דלכות מ"ט
ד"ה לאו:

מוסף תוספות

א. מוצא מגרשה בגט
של חבר. מוס' ה"ל"ש.
ב. לכתחילה מלגרשה
וגרשה. מוס' ז"מ י"ד.
הא אמר. ג' ג' ויניח לה
לראיה. מוס' ז"מ י"ד.
הא. ד. ויחזיר לאשה.
מוס' ה"ל"ש. ה. בתוס'
הרא"ש כתוב: משמע
שהבדל הוא שמורה שנפל
מירה מחזירים לה.
ו. דסיפא. מוס' ז"מ דף
י"א. ומוס' ה"ל"ש.
ז. בברייתא דרב הונא.
מוס' ה"ל"ש. ח. דשני
שירי. מוס' ה"ל"ש.
ט. בברייתא דרב הונא.
מוס' ה"ל"ש. י. לחושבו
כמעשה ב"ד. מוס' ה"ל"ש.
יא. וחישינן שמא
בשוריי אחרת יש יוסף
ב"ש אחר. מוס' ה"ל"ש.
יב. [כדק"ל] דהאשה
שאתה לבעלה גרשתי
נאמנה. דחוקה אין אשה
מעוה פניה בפני בעלה.
ר"ן.

הא אמר תנו נותנים (כו) ואפילו לזמן מרובה. תימנה מנה ליה
למדיק הא אמר תנו נותנין דלמא אפילו אמר תנו אין נותנין
משום דחיישינן דאין זה הגט שנכתב לו אלא נפל מאחר ששמו כשמו^א
והכי פירושו נמלך עליהו ועדיין לא נתנו הא אי לא הוה חיישינן
לנמלך^ב היו מחזירים לה את הגט
אפי' אינו שלה כיון דאיהו נריכה
אלא לרעה ואור"י דייק מדקמני
ונמלך ולא קמני שאני אמר כתובין
היו ולא נתנו משמע דנמלך וחזר בו
ואינו רוצה לגרשה עוד אבל אם היה
רוצה היה מגרשה בגט זה ולא
חיישינן שמא מאחר נפל וזהו
גרסינן בפ"ק דז"מ (דף י"ח.) בכל
הספרים טעמא דנמלך כו' וא"ת ומנה
ליה אפילו לזמן מרובה דלמא לאלתר
דוקא דפריך ר' זירא לקמן ור' זירא
נמי אמאי פשוט לו מצרייתא דיחזיר
לאשה אפי' לזמן מרובה טפי ממנה'
ואומר ר"י דייק מדאליטריך ונמלך
לאשמועינן דאם אמר תנו נותנין
ולא חיישינן לגט אחר היינו אפילו
לזמן מרובה דאי לאלתר פשיטא
דאין חוששין לגט אחר ור' זירא סבר
דהא דקמני ונמלך אורחא דמילתא
נקט דלפי שנמלך לא נתנו ולא לדקדק
הא אמר תנו נותנין אבל מצרייתא
דייק שפיר דיחזיר אפי' לזמן מרובה
דאי לאלתר פשיטא ועוד אור"י
דייק אפי' לזמן מרובה דמשמע ליה
דומיא דשטרי חללה ומילאוינן (שם דף
כ.) דמיייר לזמן מרובה דעל כרחק
התם לא אליטריך לאשמועינן דיחזיר
אלא כשאני ידוע אם חללה או מיאנה
דצידוע שחללה או מיאנה פשיטא
דיחזיר אפי' אינו שלה כיון דאין
נריכה אלא לרעה וכיון דצאניו ידוע
יענין כלל שהוא שלה כיון דאניו
ידוע שנכתב לה שטר חללה מעולם
ור' זירא לא מוקי לה דומיא דסיפא
ומצרייתא דייק שפיר דאפי' לזמן
מרובה דצומן שהצטל מודה דמשמע
דמודה שממנה נפל וכבר גרשה בו

ואי לאלתר דוקא א"כ ראינו גט צידה דכלל ראינו גט צידה אין
נפקותא במה שנמנה לאלתר דכפירטנו וכיון שראינו צידה פשיטא
דיחזיר אפילו אינו שלה^א ואפי' אין הצטל מודה אלא ודאי שכלל
ראינו הגט צידה וא"כ אפי' לזמן מרובה: **הא אמר תנו נותנין.**
וא"ת ואמאי לא פריך אהך מנה' ליחוש שמא כתב ליתן צניסין כו'
דפריך אצרייתא דלקמן בפ"ק דז"מ (דף י"ח.) ואור"י דהא אמר
תנו נותנין משמע שצא עכשו לגרשה בגט זה לפיכך ליכא למיחש
מידי דפירשתי לעיל^ב דכלל גיטין שאין נותנין ציוס הכתיבה קלא
אית להו ומסקי לקוחות לדעתיהו שפיר לומר לאשה אייתי מרה'^ג
אימת מטא גיטא לידך אבל צצרייתא דקמני צומן שהצטל מודה'^ד
פירוש שממנה נפל^ה סבורים לקוחות שצ"ד מאמינים לו שמשנכתב צא לידה וטעו טפי ולא יאמרו אייתי ראיה וא"ת והכי רמי ר' זירא
מצרייתא אפי' לזמן מרובה לפי' קמא הא לאלתר נמי אליטריך לאשמועינן דיחזיר למ"ד דיש לצטל פירות עד שעת נתינה דלא חיישינן
לשמא כתב צניסין כו' וי"ל דבנמנה לאלתר לא שייך לאקשויי הכי דלמנה ציוס שנכתב אייתי אבל אי איירי לזמן מרובה אע"ג דכשתצבור
שייאל ותשרה קריו וזמן מרובה מ"מ וזמן מרובה משמע בכל ענין לא שגא בראונו יוס לא שגא אחר כמה ימים וכי פריך לקמן אר'
ירמיה מאי למימנה הוה מאי לשנוי דלא חיישינן לשמא כתב צניסין כו' אלא דעדיפא משני אפילו למאן דאמר אין לצטל פירות משעת
התימה: **כאן במקום שאין השיירות מצויות.** וא"ת ואמאי לא משני אפסכא אדי ואדי במקום שהשיירות מצויות כאן שהוחזקו וכלן
שלא הוחזקו והוה ינחא דהוה מוקמינן הוהא דמלא גיטי נשים בשיירות מצויות דומיא^א דמעשה צ"ד דאיייר בשהשיירות מצויות ולא
הוחזקו כדמוכה בסמוך^ב וי"ל דהוהא עובדא דבסמוך^ג הוה צרישא ואשמועינן צלא הוחזקו יחזיר אפי' שיירות מצויות והכא אשמועינן דאם
הוחזקו נמי יחזיר אם אין השיירות מצויות וא"ת היכא דהוחזקו אע"ג דאין השיירות מצויות היכי מהדרי' מנה ידעינן דשל זה הוא וי"ל
כגון ידיע' דמזה יוסף בן שמעון נפל ולא חיישינן שמא זהו של יוסף בן שמעון אחר דאין לחוש שגס אחר אצד כאן כיון דאין השיירות
מצויות ושמועין אמאי^ד כר"א דלר"מ כיון דהוחזקו אין יכול לגרש בו אפילו הוא שלו כיון דאין מוכיח מתוכו דפירשתי לעיל (דף כד: ד"ה צדדי):
בבי דינא דרב הונא. פירש בקונטרס שהוצא שם לקיימו צ"ד והשתא פשיטא שפיר מכל מעשה צ"ד דלא חיישינן שמא של אחר הוא
אע"ג דשיירות מצויות כיון דלא הוחזקו אי נמי כשאניו מקויים ושנפל מיד השליח דלא חיישינן לנמלך דאין הצטל יכול לצטל
שלא בפני השליח כדאמר בהשולח (לקמן ג.) ואי במקומות איירי אפי' לא ידעי' מני מכל יחזיר לאשה כדאמרין דלזה לא מקיים שטריה אבל
צפ"ק דז"מ (דף כ. ד"ה דאשכח) פירש בקונטרס שמה השליח נפל ופירש שם נמי גבי הא דפשיטא ממעשה צ"ד דמקויים היה וקשה
דאם יש לחוש לנמלך כשנפל מיד השליח מה מועיל מה שהיה מקויים' דלא יחוש לנמלך הא ממה נפשך לא הגיע ליד האשה ועוד
דאין רגילות שהצטל יקיים את הגט דפירש כאן בקונטרס וכדאמר בפס"ק דבצא מניעה (דף כ:) דלזה לא מקיים שטריה:
חיישינן לשני שוריי. הא דלא נקט חיישינן לשני יוסף בן שמעון צעיר אחת שמא ידוע היה להם דכאמנה שוריי לא היה כי
אם אמר^א: **כל מעשה ב"ד הרי זה יחזיר.** וא"ת מתוך משנה מקשי לר' זירא דאמר בסמוך לחד לישנא דהיכא
דשיירות מצויות חיישינן אע"ג דלא הוחזקו וכן לרז הונא דהכא ולאצי דחייס לתרי ינחק בפרק האשה שהלכה (יבמות דף קטו):
ואומר ר"י דמוקמינן לה דאשתכח חוץ לצ"ד שאין השיירות מצויות שם והכי איתא צדדי צפ"ק דז"מ (דף י"ח.) ורבי זירא מי קמני
כל מעשה צ"ד שנמלאו צ"ד כל מעשה צ"ד יחזיר קמני ולעולם לאשכחנה אכראי: **אין הבע"ל מודה לא יחזיר לא איה וא"ל איה.**
ואינה נאמנה לומר גירשתי^ב דכיון דאיכא גט דמסייע לא גרשתי ונמנה:

מתני' ואם לאו פסול. שמא מאחר נפל ואין זה שלו: **מלאו**
נחפיה. כלי ויש סימן בכלי שהוא שלו: **אם מכירו כשר.** מילתא
באנפי נפשיה ואו או קמני או שמכירו ואפי' מלאו צכל מקום כשר:
גמ' דייסיק. זולת שכי'מ. דא תהא למיקס ולהיות: **מסנו.** מתנת
צריא: **לא יחזיר.** לא לצטל ולא
לאשה וכן שחרור וכן כולם. ומדלתי
טעמא צאניו אמר שמעינן מינה
דאם אמר הצטל תנו לה שאני
כתבתי לה נותנין ולא חיישינן לשמא
אינו זה: **במקום שהשיירות מצויות.**
פסול שמא מעוצרים וצדים אחרים
נפל: **ואפילו במקום שהשיירות מצויות**
כו. לאו רצה קאמר לה אלא הש"ס
הוא דמסדר ואמר דהא דלוקי רצה
במקום שהשיירות מצויות והוא
שהוחזקו שני אנשים צסם זה צאונה
העיר אבל אם לא הוחזקו מספיקא
לא אמרין דלמא אינתנהו ולא ידעינן
או דלמא יש עיר אחרת ששמה כזו ויש
בה אדם אחר ששמו וסם אשתו כזה
שמוצאו: **דאי לא סימא היני.** דלא
פסול רצה אלא צמצימות והוחזקו
קשאו דרצה אצדדי: **בי דינא דרב**
הונא. שהוצא שם לקיימו צ"ד וכתבו
בו הנפק ונפל מזה והוא מוצאו
ולא הוחזקו שני יוסף בן שמעון
צאונה העיר: **חיישינן לשני שוריי.**
ושמא לא זה הוא שנפל מזה: **דסנ.**
צ"מ (כ.): **כל מעשה צ"ד.** המולא
שטר מקויים צ"ד דליכא למיחש
לנמלך היו ונמלך עליהם שלא
ליתנם דלא צעיד לקוימיה שטרא
אלא מלוה לאחר שנמסר לידו דחייס
שמא ינמנו עדים: **הני זה יחזיר.**
ולא חיישינן לשמא אינו זה: **בי**
דינא דרב הונא. היו צריכין לו
דאין ולהוראה וצאנים שם וקפשיט
רצה דיחזיר צ"מ משום דלא הוחזקו
שני יוסף הוא דלשני שוריי לא
חיישינן: **כשתעסיק.** דאמר תרמי
צעין והכא לא הוה אלא חדא
והחזירו לתובע: **אינה דאמר.** האי
בי כיתנא היכא דתרו כיתנא צצית

מי המשרה ששוריי שם פשתן ואין שיירות מצויות שם והחזירו
ואע"פ שהוחזקו שנים צאונה העיר צאונה השם: **ואינה דאמר**
היכא דמוציא כיתנא. צבוק ששיירות מצויות והחזירו לפי שלא
הוחזקו: **מודה.** שאומר ליתנו לה: **לא לזה ולא לזה.** לצטל
לא יחזיר שמא כבר נתנו לה וממנה נפל וכשיצא לידו יחזיר
אחר עדי מסירה ויעידו שגירשה וכשתתצב כתובתה יאמר
פרעמך שהוצאתה הגט צצית דין ותנן^א הוואיה גט ואין עמו
כתובה גובה כתובתה וחיבובי לפירוט ונתנו לי את הגט כדי
שלא תחזור ותגבה ולאשה לא יחזיר שמא תינשא בו:
איכא
פירוש שממנה נפל^ב סבורים לקוחות שצ"ד מאמינים לו שמשנכתב צא לידה וטעו טפי ולא יאמרו אייתי ראיה וא"ת והכי רמי ר' זירא
מצרייתא אפי' לזמן מרובה לפי' קמא הא לאלתר נמי אליטריך לאשמועינן דיחזיר למ"ד דיש לצטל פירות עד שעת נתינה דלא חיישינן
לשמא כתב צניסין כו' וי"ל דבנמנה לאלתר לא שייך לאקשויי הכי דלמנה ציוס שנכתב אייתי אבל אי איירי לזמן מרובה אע"ג דכשתצבור
שייאל ותשרה קריו וזמן מרובה מ"מ וזמן מרובה משמע בכל ענין לא שגא בראונו יוס לא שגא אחר כמה ימים וכי פריך לקמן אר'
ירמיה מאי למימנה הוה מאי לשנוי דלא חיישינן לשמא כתב צניסין כו' אלא דעדיפא משני אפילו למאן דאמר אין לצטל פירות משעת
התימה: **כאן במקום שאין השיירות מצויות.** וא"ת ואמאי לא משני אפסכא אדי ואדי במקום שהשיירות מצויות כאן שהוחזקו וכלן
שלא הוחזקו והוה ינחא דהוה מוקמינן הוהא דמלא גיטי נשים בשיירות מצויות דומיא^א דמעשה צ"ד דאיייר בשהשיירות מצויות ולא
הוחזקו כדמוכה בסמוך^ב וי"ל דהוהא עובדא דבסמוך^ג הוה צרישא ואשמועינן צלא הוחזקו יחזיר אפי' שיירות מצויות והכא אשמועינן דאם
הוחזקו נמי יחזיר אם אין השיירות מצויות וא"ת היכא דהוחזקו אע"ג דאין השיירות מצויות היכי מהדרי' מנה ידעינן דשל זה הוא וי"ל
כגון ידיע' דמזה יוסף בן שמעון נפל ולא חיישינן שמא זהו של יוסף בן שמעון אחר דאין לחוש שגס אחר אצד כאן כיון דאין השיירות
מצויות ושמועין אמאי^ד כר"א דלר"מ כיון דהוחזקו אין יכול לגרש בו אפילו הוא שלו כיון דאין מוכיח מתוכו דפירשתי לעיל (דף כד: ד"ה צדדי):
בבי דינא דרב הונא. פירש בקונטרס שהוצא שם לקיימו צ"ד והשתא פשיטא שפיר מכל מעשה צ"ד דלא חיישינן שמא של אחר הוא
אע"ג דשיירות מצויות כיון דלא הוחזקו אי נמי כשאניו מקויים ושנפל מיד השליח דלא חיישינן לנמלך דאין הצטל יכול לצטל
שלא בפני השליח כדאמר בהשולח (לקמן ג.) ואי במקומות איירי אפי' לא ידעי' מני מכל יחזיר לאשה כדאמרין דלזה לא מקיים שטריה אבל
צפ"ק דז"מ (דף כ. ד"ה דאשכח) פירש בקונטרס שמה השליח נפל ופירש שם נמי גבי הא דפשיטא ממעשה צ"ד דמקויים היה וקשה
דאם יש לחוש לנמלך כשנפל מיד השליח מה מועיל מה שהיה מקויים' דלא יחוש לנמלך הא ממה נפשך לא הגיע ליד האשה ועוד
דאין רגילות שהצטל יקיים את הגט דפירש כאן בקונטרס וכדאמר בפס"ק דבצא מניעה (דף כ:) דלזה לא מקיים שטריה:
חיישינן לשני שוריי. הא דלא נקט חיישינן לשני יוסף בן שמעון צעיר אחת שמא ידוע היה להם דכאמנה שוריי לא היה כי
אם אמר^א: **כל מעשה ב"ד הרי זה יחזיר.** וא"ת מתוך משנה מקשי לר' זירא דאמר בסמוך לחד לישנא דהיכא
דשיירות מצויות חיישינן אע"ג דלא הוחזקו וכן לרז הונא דהכא ולאצי דחייס לתרי ינחק בפרק האשה שהלכה (יבמות דף קטו):
ואומר ר"י דמוקמינן לה דאשתכח חוץ לצ"ד שאין השיירות מצויות שם והכי איתא צדדי צפ"ק דז"מ (דף י"ח.) ורבי זירא מי קמני
כל מעשה צ"ד שנמלאו צ"ד כל מעשה צ"ד יחזיר קמני ולעולם לאשכחנה אכראי: **אין הבע"ל מודה לא יחזיר לא איה וא"ל איה.**
ואינה נאמנה לומר גירשתי^ב דכיון דאיכא גט דמסייע לא גרשתי ונמנה:

(א) צ"מ י"ח. (ב) וי"ע מוס'
לקמן כת. ד"ה מלאו.
(ג) צ"מ י"ח. (ד) שם כ.
(ה) וי"ע מוס' ה"ה ע"י
מוס' צ"ב ע"ב: ד"ה מלאו.
(ו) שם. (ז) צ"מ י"ח: וכל
הענין
ע"י מוס'.
(ח) וכתובת פה: (ט) (דף
ז' ד"ה ע"ד).

פסקי ר"ד

יחזקן שטר שלהו וכו'
ופיערו אינו חוזר ולוה
בו שוריי כבר נמנהל
שעבודו טעמא דנמנהל
שעבודו אבל לשיקרא לא
חיישינן עין בפרק האשה
שנתאלמנה (כא:): **מתני'**
המביא גט ואבר ממנו
אם מצאו לאלתר כשר
ואם לאו פסול מצאו
בכפיסה או בדלוסקמא
כשר. פי' השליח שהיה
מביא הגט נאמר כשר
אם מצאו בארץ לאלתר
כשר ולא חיישינן שמא
מאחר נפל ואין לו שול
דכיון שאלתהו מצאו ליכא
למיחש ולקמן מפי' ציד'
הוא [לאלתהו]: שלא לאלתר
פסול דאיכא למימר מאחר
נפל ונמי אחר הוא
זה ואקרי מילתא שהיו
שמותיהן שרים והשליח
אין לו בו טביעות עין.
ואם מצאו בחפישה או
בדלוסקמא שהן כליו
ומכיון בטביעות עין
אפי' שאניו מכיר מנהל
כשר שמי היה משם
הגט הוה בין כליו ובדאי
שלו הוא. או אם מכיר
כשר ואו או קמני שאפי'
שמצאו בארץ אם מכיר
יש לו טביעות עין כשר
יש לו לומר האי
פשיטא שאם מכיר הוה
בטביעות עין שכשר הוא
ומאי אתא לאשמעי' אלא
אם מכיון קמני ואחפשה
דלדלוסקמא קמני וה"ק אם
מכיר שהוא שלו אז כשר
ואם לאו פסול דשמה של
אחר הן ואפי' שיש לו
בהן סימנין אסימנין לא
סמכין אלא בטביעות עין.
ורמינהו צצא גיטי נשים
ושחרורי עבדים דייחוקי
מתנה ושוכרים הרי זה לא
יחזיר שאני אמר כתובים
היו ונמלך עליהן שלא
לינת הא אמר תנו נותנים
ואפי' לזמן מרובה. פי'
דייחוקי היא מתנה שרא'
ומתנה היא מתנה ב"מ
ואין חרש התנא אלא
שכא נמלך עליהן שלא
לינת הא אמר תנו וכו'
ולא אמרי' שמא אינו זה
ומאחר נפל ומתני' אמאי
חיישינן: אמר רבה לא
ק' כאן במקום שהשיירות
מצויות כאן במקום שהשיירות
מצויות מצויות פי' מתני'
מייירי במקום שהשיירות
מצויות ומשי' אמר
למיחש שמא איתא
נפל ומתני' דהתם מיייר
במקום שאין השיירות
מצויות ומשום הכי ליכא
למיחש שמא מאחר נפל.
ואפי' במקום שהשיירות
מצויות והוא שהוחזקו
שני יוסף בן שמעון בעיר
אחת התם חיישינן שמא
מאחר נפל ולשם ההוא
יוסף בן שמעון איתמי
וגם שמוט נשותיהן וכו'
בחזקת שהן שורין אבל
מסתמא לא חיישינן דלמא
אקרי שמותיהן שרין
ואפי' שהיו במקום
שהשיירות מצויות כשר
(והרי אמר אפי' שלא
בחזקת שמות נשותיהן
שרין הוואי והוחזקו שני
יוסף בן שמעון פסול). (כ.)

(א) וי"ע בריא' צבלי ה"ק
דף י'.